

[Victor Gram.]

for i sin redegørelse, må give anledning til bekymringer på flere områder og må skærpe vor opmærksomhed over for de muligheder, vi har for at mindske modsætningsforholdene og bringe parterne ind i en forhandling.

Jeg deler ganske udenrigsministerens beklagelse af, at vi i en europæisk opbygnings-tid med så rige resultater og så rige muligheder tvinges til at ofre tid og kræfter på en sikring af vor egen sikkerhed over for dårligt skjulte militære trusler og politisk pression, som er aldeles ubegrundet, i hvert fald ikke har en begrundelse, der kan findes og udledes af vore handlinger eller hensigter. Vi må erkende alvorlige internationale modsætningsforhold, som også berører os. Vi er ikke blot tilskuere; vi er deltagere, hvad enten vi ønsker det eller ej; vi er medlemmer af et Europa, hvis skæbne også er vor skæbne.

Den tilsyneladende anledning til denne debat er jo forhandlingene om oprettelsen af en NATO-enhedskommando eller rettere en udenrigspolitisk reaktion heroverfor. Hvis dette var den egentlig anledning, kunne der nok være grund til at undre sig. Vi bliver vist nødt til at grave lidt dybere i det internationale spændingsforhold for at finde de egentlige årsager.

Man finder ikke årsagerne til den spændte internationale situation i Berlin, i en NATO-enhedskommando eller i Helsingfors; det er blot udtryk for, at et modsætningsforhold består mellem to modstridende politiske systemer, et modsætningsforhold, som har bekymret os siden den anden verdenskrigs afslutning, og som er årsagen til, at vi — som udenrigsministeren har udtrykt det i dag — i disse måneder, godt 16 år efter den anden store krigs ophør, lever i en alvorlig, spændt international situation. Der kan næppe være nogen tvivl om, at den skærpelse i den internationale situation, der er opstået gennem Berlin-krisen og dens udløbere, bl. a. Sovjets psykologiske krigsførelse over for de nordiske lande, er udtryk for en sovjetrussisk politik, der har mere vidtgående mål end egen sikkerhed for øje. Det er vel nærliggende at antage, at dette mål er at forhindre eller at søge at forhindre, at de vesteuropæiske samarbejdsbestræbelser, som i praksis allerede har skabt betydelige resultater, får

mulighed for at give Vesteuropa den økonomiske, politiske og militære styrke, som vil give det betydelig større indflydelse i internationale forhold, end det har haft siden den anden verdenskrig.

Det efter krigen forarmede Europa er jo ikke til at kende igen. De vesteuropæiske folk er inde i en økonomisk og social udvikling, også politisk om man vil, som i bedste forstand vil placere Vesteuropa stærkt, i hvert fald betydelig stærkere, i det internationale billede. Man ville kunne forstå Sovjetunionens politik, hvis denne udvikling med rette kunne fortolkes som en trussel mod øst; men det kan den ikke, det ville være at vende tingene på hovedet. Den har kun ét mål: at skabe sikkerhed og tryghed for os selv, skabt og båret af frygt for én gang til at opleve, hvad mange fredelige vestlige demokratiske folk oplevede før og under den anden verdenskrig. Det gamle ord, at brændt barn skyr ilden, har også gyldighed i international politik, og her er vi vel ved kernen af det, der har bestemt og fortsat bestemmer dansk udenrigspolitik. Vi har kun én chance for at komme helskinede gennem internationale kriser: at holde sammen med ligesindede og gennem et fællesskab gøre det klart for en eventuel angriber, at vi ikke er til sinds at falde om for det første det bedste trompetstød.

Vi vil heller ikke lade os lokke ud af kurs gennem trusler over for et andet nordisk folk. Ingen forstår vel det finske folks situation bedre end vi. Vi har jo oplevet en tilsvarende situation på vor egen krop. Men vi ville forgæves have gjort en dyrekøbt erfaring og have opgivet en dyb overbevisning, om vi i denne situation undlod at gøre det eneste holdbare: at fastholde og udbygge den vestlige solidaritet. Hvis vi opgav denne politik, ville vi igen være i den situation at opleve, at folk efter folk mister frihed og selvstændighed. Dette er, hvad vi frygter; det er begrundelsen for vore politiske handlinger. Der er vel intet, vi hellere ville, end blive overbevist om, at vi ikke har nogen grund til frygt, men der skal efter min opfattelse andre overbevisningsmetoder end de af Sovjet hidtil anvendte til, før vi tror på det. Jeg tror, at det finske folk vil forstå, at vi under de givne forhold kun gennem denne politik vil være i stand til at